

Sygn. akt IV Ka 90/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 kwietnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Lidia Haj

Sędziowie: SSO Jadwiga Żmudzka (spr.)

SSR del. Katarzyna Cielarska

Protokolant: prot. Kamil Cerek

przy udziale Zbigniewa Grzesika Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 2 kwietnia 2015 roku, sprawy

P. J.

oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 24 października 2014r. sygn. akt II K 2083/13/S

uznając apelację za oczywiście bezzasadną zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Lidia Haj SSR (del.) Katarzyna Cielarska

Sygn. akt IV Ka 90/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 02 kwietnia 2015 roku

P. J. został oskarżony o to, że:

w dniu 10 grudnia 2013 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, przeciwko którym skierowano akt oskarżenia, po uprzednim wypowiedzeniu wobec R. P. groźby natychmiastowego użycia przemocy, zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki S. (...), kartę bankomatową banku (...), legitymację studencką wydaną przez (...), pieniądze w kwocie 10 zł oraz plecak marki A. o łącznej wartości 710 zł na szkodę R. P.,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie Wydział (...), sygn. akt II K 2083/13/S, wyrokiem z dnia 24 października 2014 r. orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. uznaje oskarżonego P. J. za winnego tego, że w dniu 10 grudnia 2013 roku w K., działając w zamiarze ułatwienia ustalonym osobom, co do których sprawy wyłączono do odrębnego rozpoznania, dokonania przestępstwa rozboju na osobie R. P., polegającego na zabranii w celu przywłaszczenia telefonu komórkowego marki S. (...), karty bankomatowej banku (...), legitymacji studenckiej wydanej przez (...), pieniędzy w kwocie 10 zł oraz plecaka marki A. o łącznej wartości 710 zł na szkodę o łącznej wartości 710 zł na jego szkodę, po uprzednim wypowiedzeniu wobec niego groźby natychmiastowego, użycia przemocy, udzielił pomocy w jego popełnieniu poprzez pozostanie na miejscu zdarzenia i swoją postawą udzielenie wsparcia sprawcom oraz wywołanie u pokrzywdzonego przekonania o bezcelowości ucieczki tudzież podjęciu innej czynności, mającej na celu zmuszenie w/w osób do zaprzestania realizacji czynności sprawczych, tj. czynu zabronionego kwalifikowanego z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na mocy art. 280 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 19 § 2 k.k. i art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 30 (trzydziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

III. na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w dniu 10 grudnia 2013 roku;

IV. na mocy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U. z 2002 r. Nr 123 poz. 1058 ze zm.) oraz § 2 ust. 1 oraz § 14 ust. 1 pkt. 2 i ust. 2 pkt 3 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. z 2002 r. Nr 163 poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. K. (Kancelaria Adwokacka w K.) kwotę 1298,88 (tysiąc dwieście dziewięćdziesiąt osiem 88/100) złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

V. na zasadzie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. i art. 17 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem częściowych kosztów sądowych, zwalniając go w pozostałym zakresie od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucił mu sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez dowolne przyjęcie, iż oskarżony P. J. poprzez pozostanie na miejscu zdarzenia swoją postawą udzielił wsparcia sprawcom przestępstwa rozboju oraz przez wywołanie u pokrzywdzonego przekonania o bezcelowości ucieczki tudzież podjęciu innej czynności, mającej na celu zmuszenie w/w osób do zaprzestania realizacji czynności sprawczych.

W oparciu o powyższy zarzut apelujący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Wniósł także o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, które w całości nie zostały uiszczone.

Sąd Odwoławczy rozważył co następuje:

Podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego zarzut jest chybiony i apelacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Skarżący zarzuca sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego przez dowolne przyjęcie wskazanych w zarzucie ustaleń faktycznych.

Zgodnie z poglądem wyrażonym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2007 r. (V KK 262/06, OSNwSK 2007, poz. 69, LexPolonica nr 2070855), a podzielanym przez Sąd Odwoławczy „Przepis art. 7 k.p.k. formułuje ogólne dyrektywy oceny dowodów. Wykazanie, iż faktycznie został on w sprawie naruszony wymaga wskazania, którą

konkretnie regułę i w jaki sposób sąd naruszył. Nie można natomiast twierdzić, że ocena dokonana została w sposób dowolny, zastępując uzasadnienie tego twierdzenia wywodami na temat własnej wizji przebiegu inkryminowanego zdarzenia.”

Sąd Rejonowy przeprowadził obszerne postępowanie dowodowe, wyjaśnił wszystkie istotne okoliczności sprawy. Sąd I instancji wziął pod rozwagę przy ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zasady logiki, doświadczenia życiowego i wskazania wiedzy. Ocena dowodów i ustalenia faktyczne poczynione na podstawie uznanych za wiarygodne dowodów spełniają wymogi zgodności ze wskazaniami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Reasumując, Sąd I instancji dokonał oceny materiału dowodowego zgodnie z wszystkimi regułami, określonymi w art. 7 k.p.k., ocena ta w żadnej mierze nie nosi znamion dowolności, a zatem pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Nie doszło do naruszenia art. 410 k.p.k. „Wypełnienie przepisu art. 410 k.p.k. o rozstrzyganiu na podstawie całokształtu ujawnionych okoliczności oznacza po pierwsze – powinność przeprowadzenia dowodów zgodnie z przepisami Kodeksu postępowania karnego, w tym uwzględnienia dowodów wnioskowanych, o ile nie podlegały oddaleniu, jak i dowodów z urzędu, gdyby takie były konieczne, a po drugie – prawidłowe rozważenia całokształtu ujawnionych okoliczności, przy czym dowody istotne dla rozstrzygnięcia nie mogą pozostać poza zakresem rozważań sądu” (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 15 czerwca 2005 r., II Aka 109/05, KZS 2005, nr 6, poz. 48, Lex Polonica nr 394006). Każdy z dowodów został przeprowadzony na rozprawie, a następnie - niezależnie od jego wartości procesowej w kontekście interesu oskarżonego - poddany analizie i ocenie.

Sąd Rejonowy badał okoliczności korzystne, jak i niekorzystne, zgodnie z wymogiem art. 4 k.p.k., przeprowadził bowiem dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego. Sąd Rejonowy uwzględnił przy wyrokowaniu całokształt materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie. Podstawę ustaleń faktycznych stanowiły natomiast tylko te dowody, które Sąd uznał za wartościowe i wiarygodne. Żaden przepis procedury karnej nie nakłada na Sąd orzekający obowiązku czynienia ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody. Nie jest to bowiem możliwe w sytuacji, gdy przeprowadzone dowody są ze sobą sprzeczne, a tak było w niniejszej sprawie. Wówczas Sąd I instancji obowiązany jest jednym z nich dać wiarę, a innym waloru wiarygodności odmówić, zaś ocenę swoją uzasadnić, zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., co też, zgodnie z rozważaniami zawartymi powyżej, uczynił.

W przedmiotowej sprawie nie doszło również do naruszenia art. 424 k.p.k., a sporządzone przez Sąd I instancji pisemne motywy wyroku spełniają wszelkie wymogi procesowe.

W orzecznictwie trafnie przyjmuje się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może się sprowadzać tylko do zakwestionowania stanowiska sądu I instancji czy też polemiki z ustaleniami sądu, lecz powinien wykazywać nieprawidłowości w rozumowaniu sądu co do oceny okoliczności sprawy bowiem sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu nie uzasadnia wniosku o popełnieniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 19 maja 2009 r., II Aka 73/09, KZS 2009, nr 9, poz. 52. Lex Polonica nr 2133293).

Autor skargi apelacyjnej we wniesionym przez siebie środku odwoławczym upatruje dokonania przez Sąd I Instancji błędnych ustaleń faktycznych, powołując się na dokonaną przez siebie ocenę materiału dowodowego, z którego wyciągnął własne wnioski, inne niż Sąd Rejonowy. Sąd Rejonowy ustalił stan faktyczny poprawnie, opierając się na dowodach, którym dał wiarę.

Apelujący podnosi, że skoro Sąd Rejonowy ustalił, że sprawcy rozboju - Ł. D. i D. D. uzgodnili tylko pomiędzy sobą, że dokonają rozboju na pokrzywdzonym i nie brał w tym udziału oskarżony P. J., to uzasadnia to wykluczenie, aby działał on z zamiarem, by inne osoby popełniły czyn zabroniony. To, że Sąd I Instancji nie przyjął, ażeby oskarżony dokonał rozboju działając wspólnie i w porozumieniu z Ł. D. i D. D., nie jest równoznaczne z tym, że oskarżony nie popełnił przypisanego mu czynu. Apelujący pomija bowiem, że w czasie całego zdarzenia rozgrywającego się w kamienicy, trwającego ok. 30-40 minut cały czas był obecny oskarżony (wyjawszy krótki czas 2-3 minut, kiedy oddalił się na

chwile). Oskarżony obserwował rozgrywające się zdarzenia, był na miejscu popełnienia przestępstwa rozboju, słyszał groźby kierowane do pokrzywdzonego przez Ł. D. natychmiastowego użycia przemocy, groźby te były środkiem do zaboru rzeczy należących do pokrzywdzonego R. P., oskarżony widział zabór tych rzeczy oraz dokumentów na szkodę pokrzywdzonego.

Sąd Rejonowy przekonująco wykazał, że oskarżony działał umyślnie, z zamiarem bezpośrednim.

W analizowanej sprawie nie zachodzi przypadek popełnienia przestępstwa pomocnictwa przez zaniechanie. Otóż zachowanie oskarżonego stanowi działanie, a nie zaniechanie. Mianowicie oskarżony był obecny w czasie całego zdarzenia w kamienicy i obserwował je, o czym była już mowa powyżej, był w miejscu dokonywania rozboju i w czasie jego popełnienia, pokrzywdzony stał pomiędzy oskarżonym a D. D., pokrzywdzony takie ustawienie ich obu odebrał jako blokowanie ewentualnej drogi ucieczki, oskarżony swoją obecnością stworzył przewagę liczebną nad pokrzywdzonym i to znaczną. Obecność oskarżonego w tym miejscu i czasie, jego postawa, wywołała u pokrzywdzonego przekonanie o bezcelowości ucieczki, zachowanie oskarżonego stanowiło wsparcie współsprawców rozboju. Słusznie Sąd Rejonowy powołał się na to, że powszechną wiedzą jest, iż przewaga liczebna nad pokrzywdzonym skutecznie eliminuje jego próby oporu. Oskarżony swoim zachowaniem w pełni wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. Przyjęta przez Sąd kwalifikacja prawna czynu jest poprawna.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stopień winy oskarżonego, stopień społecznej szkodliwości czynu, katalog okoliczności łagodzących i obciążających, mających znaczenie przy wymiarze kary, przydając im prawidłową rangę i znaczenie. Wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia jego winy, społecznej szkodliwości czynu, jest zdatna do osiągnięcia celów zapobiegawczych i wychowawczych w odniesieniu do niego oraz spełnia wymogi w zakresie potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzona oskarżonemu kara jest karą celową, zasłużoną i sprawiedliwą, zdatną do realizacji potrzeb w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Nie zachodzą żadne okoliczności, wymienione w art. 439 i 440 k.p.k., podlegające uwzględnieniu z urzędu.

Z tych przyczyn Sąd Odwoławczy, na zasadzie art. 437 § 1 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k., uznając apelację za oczywiście bezzasadną, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy i zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu kwotę 516,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu przed Sądem drugiej instancji, zwalniając od oskarżonego od kosztów sądowych za to postępowanie, mając na względzie, że oskarżony nie pracuje i nie ma majątku.

SSO Jadwiga Żmudzka SSO Lidia Haj SSR (del.) Katarzyna Cielarska